

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسایل ایدئولوژیک

درویش وردک

۱۶ جون ۲۰۱۵

مجلس بیست وسوم (درجلای دل)

بامداد روز جمعه دوازدهم ذی الحجة سال ۵۴۵ هجری قمری، شیخ عبدالقادر (قدس سره) در مدرسه چنین فرمودند: رسول اکرم (صلی الله علیه و سلم) فرموده است: «إِنَّ هَذِهِ الْقُلُوبَ لَتَصْنَدُ وَإِنَّ جَلَاءَ هَا قِرَاءَةُ الْقُرْآنِ وَذِكْرُ الْمَوْتِ وَحُضُورُ مَجَالِسِ الذُّكْرِ». (همانا این دلها زنگ می زنند، به وسیله قرائت قرآن و یاد مرگ و حضور در مجالس و عظ و ذکر، سفید می شوند).

دل را زنگ غفلت فرا می گیرد، پس لازم است صاحب آن با رعایت آنچه که پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و سلم) وصف فرموده است، در صدد تدارک و جبران آن برآید، وگرنه کاملاً سیاه می شود، و به علت دوری از نور حق تباہ می گردد. حب دنیا موجب کدورت دل می گردد. هر کس حب دنیا در دلش جای گرفت، زهد و ورع او زایل می شود، میان حلال و حرام تفاوتی قائل نمی شود، و آزرش نیز از خدای عزوجل از میان می رود.

(یا قوم) به فرموده پیغمبر خویش توجه کنید، دل‌های خود را به وسیله داروئی که تجویز فرموده است جلا دهید. چه هر کدام از شما که بیمار شوید، تازمانی که داروی تجویز شده پزشک را مصرف ننمائید، بهبودی حاصل نمی کنید. خدای اماند نظر داشته باشید، چه در خلوت و تنهایی و چه در میان جمع و آشکارا، آنچنان که گویا اورامی بینید، و اگر قادر به دیدن وی نیستید، بدانید که او شما را می بیند. ذاکر کسی است که قلباً به یاد خدا مشغول باشد، نه از روی غفلت. اساس قلب است نه زبان. زیرا زبان غلام دل است و پیرو آن.

حضور در مجالس و عظ را ادامه بده، چون هر کس دلش از پند و موعظه دور شد، کوردل می شود. حقیقت توبه بزرگداشت امر حق است در جمیع احوال. روی این اصل یکی از بزرگان رحمت خدا بر او باد، فرموده: تمام خیر و برکت در دو کلمه است، بزرگداشت امر حق، و مهربانی نسبت به خلق، هر کس امر حق را با اهمیت ندانست و بر خلق خدا مهربان نبود، از خدا دور است. خداوند به موسی علیه السلام وحی فرمود: به مردم رحم کن، تا من نیز به تو رحم کنم، زیرا من رحیمم. هر کس به دیگران رحم کند او را خواهم بخشید، و جنتش می دهم. خوشا به حال مهربانان.

عمر خود را تباہ کردید، در این که چه خوردید و چه خوردیم، چه نوشیدید و چه نوشیدیم، چه پوشیدید و چه پوشیدیم، و چه جمع کردید و چه جمع کردیم، کسی که طالب رستگاری است، باید نفس خود را بر صبر و دوری از محرّمات و شبهات و شهوات، عادت دهد، و در اجرای اوامر حق و خودداری از منہیات و رضایت نسبت به مقدرات کوشا باشد.

قوم راستان در مواجهه با مقدرات الهی صابرند، ولی در دوری از ذات حق بی تاب. بر تمام احوال صابرند، مشروط بر این که فقط با خدا باشند. از خداوند تنها طالب قربند، از خانه تن و آرزوها و شهوات بیرون رفته اند، و با شریعت و اوامر

آن همنشین شده اند، و به سوی حق رهسپار، و در این راه بسیاری از آفات و رنجها و غم و پریشانی، گرسنگی و تشنگی، بی برگی و عریانی و خواری و ذلت به آنان روی آورده است، اما به هیچ یک از آنها اعتناء نکرده، و کوچکترین تغییر و انحرافی در سیر و حرکت خویش ایجاد ننموده اند. با قدمهای استوار به سوی مقصد روانند، و سستی به خود راه نمی دهند، تا این که با وصول به قرب حق، به نعمت سلامت تن و بقای روان نایل شوند.

(یا قوم) برای نیل به لقاء الله بکوشید و خود را بدین نعمت زنده بدارید، تا وقتی که در پیشگاه او حاضر می شوید. شرم مؤمن ابتداء از خداست، سپس از مردم، در برابر کسی که از دایره شرع بیرون رفته است، شرم نداشته باشید، در دین خدا سهل انگاری و کوتاهی جایز نیست، بلکه باید بدون هیچ گونه شرم و حیاء شخص خاطی و عاصی را به احکام شرع و امر خدا باز گردانید. «وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ» (در اجرای اوامر دین خدا با آنان مهربانی نکنید).

هر کس پیروی و تبعیتش از رسول گرامی صحیح و درست باشد، رسول او را به منظور مبارزه بانفس و هوی، به لباس رزم و شمشیر خود آراسته می کند و از اخلاق و خلق و خوی خود او را بهره ای می دهد و شادمان می گردد. که چنین پیروی دارد، و خدای را شکر می گذارد و او را به نیابت خود در بین امت می گمارد که دلیل و راهنمایشان به سوی حق باشد، زیرا خود داعی و دلیل امت بود، و پس از رحلت آن حضرت خداوند در میان امت او افرادی را قرارداد تا مردم رهبری را عهده دار شوند، که از میان هزاران نفر یکی بدین مقام و منزلت می رسد. با صبر و شکیبائی امر راهنمائی مردم به عهده می گیرند، و از اذیت و آزار نمی هراسند، در هیچ حالی از نصیحت و راهنمائی خودداری نمی کنند، بر روی تمام منافقین و فاسقین لبخند می زنند تا به هر طریقی بوده بر آنان چیره شوند و از دست دیو نفس و شهوت نجاتشان دهند و به درگاه رب عزوجل هدایتشان نمایند.

یکی از بزرگان رحمت خدا بر او باد فرموده: کسی جز مرد عارف بر روی فاسق نمی خندد، چون عارف از ویرانی خانه دین آنان و تیرگی قلب و کدورت اندرونشان آگاه است. اما فاسق و منافق می پندارند کسی از راز درون آنها باخبر نیست، نمی دانند که عارف آگاه دل بابینائی باطن تمام این عیوب باطنی را در وجود اشخاص می بیند، ولی آنان گمان می کنند که می توانند به وسایل و از طریق مختلف آنها را از عارفان و صدیقان پنهان کنند. لذا عمر خود را در بیهودگی صرف می کنند!

ای گم شدگان راه آخرت، ای دل مردگان، ای مشرکین که سببهای ظاهری را می بینید و از مسبب واقعی غافلید، ای بت پرستان، آن را طلب کنید که شمارا به سر منزل مقصود و راه آخرت دلالت می کند. تمام نیرو و قوای شما، سرمایه های شما، پادشاهان و سلاطین شما، که با آنان پیوستگی و رابطه دارید، موجب دوری تان از خداوند شده اند. هر کس سود و زیان را جز از خدا بداند بنده خدانیست، بلکه او بنده آنکس یا آن چیزی است، که نفع و ضرر خویش را وابسته بدومی داند. اینچنین افرادی امروز در آتش خشم و دوری از خدا، و فردا در آتش دوزخ جای دارند. غیر از اشخاص باتقوا و موحد و بازگشتگان به سوی حق، هیچ کس از آتش عذاب حق رهائی نمی یابد.

اول قلباً توبه نموده، سپس به زبان آورید. توبه قلبی قدرتی است که نیروی نفس و شهوت و شیطان اندرونی و دوستان ناباب ترانا بود می سازد. هرگاه توبه ات قلبی بود، چشم و گوش و زبان و دل و تمام اعضایت در جهت خلوص و صفا دگرگون می شود. خوراک و نوشیدنی ات از زنگار حرام و شبهه پاک می گردد. داد و ستد و کسب و کارت مشروع می شود، آنگاه تمامی هم و غمت خدای می شود و بس. عادات زشت و ناپسند را از دست می دهی، و عبادت جایگزین آنها می شود، معصیت و گناه را ترک می کنی، و طاعت و بندگی جای آن را خواهد گرفت، و شهادت شریعت شامل اعمال می شود، زیرا هر عملی که شریعت مؤید و شاهد آن نباشد، آن عمل کفر و زندقه می باشد. هرگاه بدین مقام رسیدی، تمام اخلاق زشت و نکوهیده از تو دور می شود، ظاهر و باطنت به یاد حق مشغول می گردد. در این حال اگر تمام

دنیا و مخلوقات، از آغاز تا انجام، علیه توقیام کنند، نمی توانند کوچکترین گزندی به تو برسانند و نخواهند توانست ترا از درگاه مولادور نمایند، چون توقائم به خدا و نظاره گر جمال و جلال و عظمت او هستی. هرگاه به جلال او بنگری پریشان، و هر زمان که جمالش را بنگری مجموع. از تماشای جلال بترس و به نظاره جمال دل قوی دار. ای خوشا به حال آن کسی که بدین مقام رسید، و این طعام روحانی را چشید. بار خدایا، از طعام قرب خود ما را بچشان و از شراب انس خود بنوشان.

«ربنا آتنا فی الدنیا حسنه و فی الآخرة حسنه و قنا عذاب النار».